

دعای پناه بردن به خدا

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مُتَفَرِّعاً إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

از دعاهای امام علیه السلام است در اظهار ترس از خدا یا هنگام پناه بردن به خدای توانا و بزرگ:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَخْلَصْتُ بِانْقِطَاعِي إِلَيْكَ وَأَقْبَلْتُ بِكُلِّي عَلَيْكَ

ای خداوند، من از روی اخلاص، تنها و تنها تو را برگزیده ام و با همه وجودم به تو روی آورده ام

وَصَرَفْتُ وَجْهِي عَمَّنْ يَحْتَاجُ إِلَى رِفْدِكَ وَقَلْبْتُ مَسْأَلَتِي عَمَّنْ لَمْ يَسْتَعْنِ عَن فَضْلِكَ

و از هر کس که خود نیازمند توست رو بر تافته ام و به هر کس که از نعمت تو اش بی نیازی نیست تمنایی نکرده ام.

وَرَأَيْتُ أَنْ طَلَبَ الْمُحْتَاجُ إِلَى الْمُحْتَاجِ سَفَهُ مِنْ رَأْيِهِ وَضَلَّةً مِنْ عَقْلِهِ

و بر آنم که در خواست نیازمندی از نیازمند دیگر سفاکت رأی است و ضلالت عقل.

فَكَمْ قَدْرَ أَيْتُ - يَا إِلَهِي - مِنْ أَنْاسٍ طَلَبُوا الْعَزِيزَ غَيْرِكَ فَذَلُّوا وَأَرَامُوا الثَّرْوَةَ مِنْ سِوَاكَ فَافْتَقَرُوا وَ

حَاوَلُوا الْإِرْتِفَاعَ فَاتَّضَعُوا

چه بسا - ای خداوند من - دیده ام کسانی را که عزت نه از تو طلبیده اند و به ذلت افتاده اند و جز از خزانه فضل تو توانگری جسته اند و بینوا شده اند و آهنگ بلندی کرده اند و به پستی گراییده اند.

فَصَحَّ بِمُعَايِنَةِ أَمْثَالِهِمْ حَازِمٌ وَفَقَهُ اعْتِبَارُهُ وَأَرْشَدُهُ إِلَى طَرِيقِ صَوَابِهِ اخْتِيَارُهُ

پس آن دور اندیش که از سر اعتبار نگریسته و چنین کسان را دیده، در دور اندیشی خویش به راه خطا نرفته است و اختیارش به راه صواب رهنمون گشته است.

فَأَنْتَ يَا مَوْلَايَ دُونَ كُلِّ مَسْئُولٍ مَوْضِعِ مَسْأَلَتِي وَدُونَ كُلِّ مَطْلُوبٍ إِلَيْهِ وَلِي حَاجَتِي

تویی - ای سرور و مولای من - که تنها و تنها پیشگاه توست که باید دست طلب به سوی آن دراز کرد، نه هر کس دیگر که از او چیزی می طلبند، تنها و تنها درگاه توست که باید از آنجا حاجت خواست، نه هر کس دیگر که از او حاجت می خواهند.

أَنْتَ الْخُصُوصُ قَبْلَ كُلِّ مَدْعُوبٍ دَعْوَتِي لَا يُشْرِكُكَ أَحَدٌ فِي رَجَائِي وَلَا يَتَّفِقُ أَحَدٌ مَعَكَ فِي دُعَائِي وَلَا يَنْظِمُهُ وَإِيَّاكَ نِدَائِي

پیش از آنکه دیگری را بخوانم تنها و تنها تو را می خوانم و تنها به تو امید می بندم و تنها دست دعا به آستان تو بر می دارم و تنها تو را ندا می دهم.

لَكَ يَا إِلَهِي - وَحَدَانِيَّةُ الْعُدَدِ وَمَلَكَةُ الْقُدْرَةِ الصَّمَدِ وَفَضِيلَةُ الْحَوْلِ وَالْقُوَّةُ وَدَرَجَةُ الْعُلُوءِ وَ الرُّفْعَةُ

تویی ای خداوند من که به شمار یکتایی و آن توانایی که در آن ناتوانی راه نیابد، تنها و تنها صفت توست. قدرت و نیرومندی و علو درجت و رفعت، تنها و تنها از آن توست.

وَمَنْ سِوَاكَ مَرْحُومٌ فِي عُمُرِهِ مَغْلُوبٌ عَلَى أَمْرِهِ مَقْهُورٌ عَلَى شَأْنِهِ مُخْتَلِفٌ الْحَالَاتِ مُتَنَقِّلٌ فِي الصِّفَاتِ

هر کس جز تو، در زندگی اش خواستار ترحم است، در کارش مغلوب است و مقهور، دستخوش گونه‌گون حالات است و سرگشته گونه‌گون صفات.

فَتَعَالَيْتَ عَنِ الْأَشْبَاهِ وَالْأَضْدَادِ وَتَكَبَّرْتَ عَنِ الْأَمْثَالِ وَالْأَنْدَادِ فَسُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

ای خداوند، تو برتر از آنی که تو را همتیانی باشند یا اضدادی، بزرگ‌تر از آنی که تو را همانندانی باشند یا اقرانی. منزهی تو و هیچ خدایی جز تو نیست.